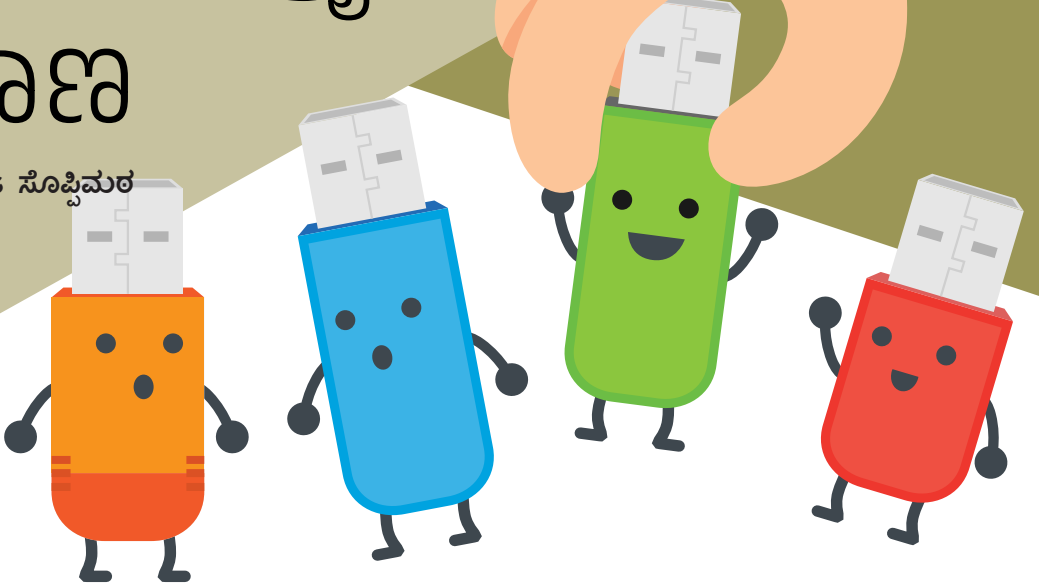

ನನ್ನ ಪೆನ್ ಡ್ರೈವ್ ಪುರಾಣ

■ ಭೋಜರಾಜ ಸೊಪ್ಪಿಮಠ

ಒಂದು ದಿನ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದೆ. ಎಂದಿನಂತೆ ಬಟ್ಟೆ ಬದಲಿಸಿ ಮುಖ ತೊಳೆದು ಟೀ ಕುಡಿಯುತ್ತ ಪೇಪರ್ ಓದುತ್ತಿದ್ದೆವನು, ಅಂದು ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ ಟೀ ಕುಡಿಯುತ್ತ ಲ್ಯಾಪ್‌ಟಾಪ್ ಆನ್ ಮಾಡಿದೆ. ಆಫೀಸಿನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಎಂದು ಕಾಠಿ ಮಾಡಿ ತಂದಿದ್ದ ಪೆನ್ ಡ್ರೈವ್ ಸಿಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಬ್ಯಾಗ್‌ನಲ್ಲಾ ಚೆಕ್ ಮಾಡಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲ್ಲವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹೊರ ಹಾಕಿದೆ. ಎಲ್ಲಿಟ್ಟೆ ಅಂತ ನೆನಪಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹೆಂಡತಿ, 'ಏನಿ ಏನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

'ಏನಿಲ್ಲ ಕಣೆ' ಎಂದೆ. 'ಏನಿಲ್ಲ ಅಂತೀರಿ, ಮತ್ತೆ ಏನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಯಾಕೆ ವಿಷಯ ಮುಚ್ಚಿಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ಏನಂತ ಹೇಳಬಾರದೆ?' ಅಂದಳು. ಅಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಪ್ಯಾಂಟಿನ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದು ನೆನಪಾಗಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು, 'ಸಿಕ್ಕು ಬಿಡು' ಎಂದೆ. 'ಹುಡುಕಾಡಿದ್ದು ಏನು? ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಏನು? ಒಂದಷ್ಟು ಬಿಡಿಸಿ ಹೇಳಬಾರದಾ?' ಎಂದಳು.

'ನನ್ನ ಪೆನ್ ಡ್ರೈವ್ ಕಣೆ' ಎಂದೆ. 'ನಿಮ್ಮದೂ ಪೆನ್ ಡ್ರೈವ್ ಇದೆಯಾ?' ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮಿಶ್ರಿತ ಕೋಪದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

'ಯಾಕೆ ನನ್ನದು ಪೆನ್ ಡ್ರೈವ್ ಇರಬಾರದಾ?' ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾ ಪೆನ್ ಡ್ರೈವ್ ಲ್ಯಾಪ್‌ಟಾಪ್‌ಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ನನ್ನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿರತನಾದೆ. ಅವಳು ಸುಮಾರು ಹೊತ್ತು ನನ್ನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದವಳು ಬಿರಬಿರನೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದಳು.

ರಾತ್ರಿ ಊಟಕ್ಕೆ ನೀಡುವಾಗಲೂ ಅವಳು

ಎಂದಿನಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಕೋಪ ಒಂದಿಷ್ಟು ಅನುಮಾನದೊಂದಿಗೆ ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸದ ಒತ್ತಡದಲ್ಲಿದ್ದ ನನಗೆ ಇದಾವುದೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಊಟ ಮಾಡಿದವನೇ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಬೇಕಾದ ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಾನು ಮತ್ತೆ ಲ್ಯಾಪ್‌ಟಾಪ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಯಾರಿಂದಲೂ ತೊಂದರೆ ಆಗಬಾರದೆಂದು ರೂಮ್‌ನ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೆಲಸ ಮುಂದುವರಿಸಿದೆ.

ನಾನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನನ್ನವಳು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಆಗಾಗ್ಗೆ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಲ್ಯಾಪ್‌ಟಾಪ್‌ನ ಮಾನಿಟರ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಣುಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಪದೇಪದೇ ಇಣುಕುವುದು ನನಗೆ ಕಿರಿಕಿರಿ ಉಂಟಾಗಿ 'ಹತ್ತಿ ತೂಗುವಲ್ಲಿ ನೋಣಕ್ಕೇನು ಕೆಲಸ, ಹೋಗು ಆ ಕಡೆ' ಎಂದು ಗದರಿದೆ. ಅವಳು ಪೆಚ್ಚುಮೋರೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋದಳು. ತುಂಬಾ ಹೊತ್ತು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವನಿಗೆ ನಿರ್ದ ಬಂದಿದ್ದರಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಮಲಗಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟೆ.

ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಸುಮಾರಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಕಣ್ಣೆರೆದು ನೋಡಿದರೆ ಹೆಂಡತಿ ಲ್ಯಾಪ್‌ಟಾಪ್‌ನಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೋ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಎದ್ದು ಕುಳಿತರೆ ಅವಳ ಉದ್ದೇಶ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹಾಗೆಯೇ ಓರೆಗಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಮಲಗಿಕೊಂಡೆ. ಅವಳು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಫೈಲನ್ನು ಓಪನ್ ಮಾಡಿ ನೋಡತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತು ಹಾಗೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವಳನ್ನು ಕಂಡು ಸಿಟ್ಟು ಬಂದು ಎದ್ದು ಕುಳಿತು 'ಏನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ?' ಕೇಳಿದೆ.

'ಅಲ್ಲರಿ, ಈ ಪೆನ್ ಡ್ರೈವ್ ತಂದು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಾ?' ಕೋಪದಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

'ಆಫೀಸಿನ ಕೆಲಸ ಇತ್ತು. ಅದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಿನಗೆ ಏನು ಬೇಕಾಗಿದೆ?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದೆ. 'ನನಗೇನೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ನೀವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ. ಅಲ್ಲ, ನಿಮಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಮಾನ, ಮರ್ಯಾದೆ ಐತೇನು. ಎದೆ ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆದಾರೆ. ಅವರ ಎದುರಿಗೆ ಪೆನ್ ಡ್ರೈವ್ ತಂದು ರೂಮಿನ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯವರೆಗೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೀರಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪನೂ ಅಸಹ್ಯ ಅನ್ನೋದಿಲ್ಲೇನು. ಈ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಮಗೇನು ಬಂತು ರೋಗ. ನೀವು ಪೆನ್ ಡ್ರೈವ್ ತಂದಿರೋದು ಜನಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾದರೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ...' ಅವಳು ಏನೇನೋ ಬಡಬಡಿಸತೊಡಗಿದಳು.

ಅವಳು ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು.

'ನೋಡೇ, ನೀನು ಅಂದುಕೊಂಡಂತೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನೀನು ದಿನಾಲು ಪತ್ರಿಕೆ, ಟಿವಿ ನ್ಯೂಸ್ ನೋಡಿ ಏನು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ ಅಂತ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಪೆನ್ ಡ್ರೈವ್ ಅಂದ ಕೂಡಲೇ ನೀನು ವಿಚಾರಿಸುವಂತೆ ಇರುತ್ತೆ ಅಂತ ಅಲ್ಲ. ನಾಳೆಯೊಳಗೆ ಆಫೀಸಿನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮನೆಗೆ ತರಬೇಕಾಯಿತು' ಎಂದೆ.

'ಏನೋಪ್ಪ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತ ಏನೇನೋ ನೆಪ ಹೇಳಿ ಯಾಮಾರಿಸಿ ಬಿಡ್ತೀರಿ. ಏನಾದ್ರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಆದರೆ ಅನುಭವಿಸಿ' ಎಂದು ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಮಲಗಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಾನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in